

Dombiratos, 1912. június 30. A születési évem. 9 éves koromban halt meg édesapám. Nehéz körülmények között nőttem fel. Ez magabafoglal minden mondanivalót.

Szüleim földműveléssel foglalkoztak.

Iskolai végzettségem 6 elemi és 3 év iparitanuló iskola. Az elemi iskola elvégzése után alakult ki a megélhetést kereső foglalkozás. Édesanyám iparos családból származott. Az ipart kellett választani, mivel más lehetőség nem volt.

A ló volt a kedvenc háziállatom, így a szijgyártó mesterséget választottam. Ma már nem biztosít megélhetést, de ma is szívesen választanám. A szakma szépsége, művészete ragad magával.

Nem voltam 14 éves, amikor a tanuló évek megkezdődtek 1926. április 1-én. A tanulóidőm három és fél év volt, komoly szigorral teltek. A segédek tiszteletben tartása, hozzájuk alkalmazkodva, hogy tőlük tanulva el leshessük tudásaikat. /Ez más műhelyekben is így volt./

Tanítómesterem HÁY János szijgyártó mester volt /Medgyesegyháza/. Segéd időm alatt Bacza János szijgyártó mesternél voltam Dombiratoson. Rakusz Ferenc szijgyártó mester, Dombegyháza: segédidő 1929-1936-ig.

A mesterek igen szükszavuk voltak - egy munkadarab bemutatásával történt. A tanulónak egy kis fenytetés is járt. A segéd alkalmazását a megkövetelt tudás tette lehetővé. A mestermunka szisztémáját szigorúan be kellett tartani. Személy szerint nem volt nehézség. A mesterek munkáit nagy érdeklődéssel és figyelemmel követtem. - A kész munkadarabok, munka idő után nagy figyelemmel átvizsgálva és a munka szépségét, minőségét követni. - A szakmához tartozó munka érdekelt. - A kis munkadarabokon lehet megtanulni, az értékés, szép nagy munkadarab elkészítését. Pl. a parádés lószerszám szép kidolgozását. Nehézségem nem volt, akaratom és szorgalmam legyőzte. Iparigazolványom 1936. augusztus 26-án megkaptam.

Saját erőmből lettem önálló Medgyesegyházán. Ott heti piac volt ami egy-egy vásárral egyenértékű volt. Valamennyi ipar található volt a medgyesegyházi piacon. A kisebb-nagyobb tőkével rendelkező iparosok között nagy volt a versengés. A piacon és vásáron találtak megélhetést. Abban az időben a gazdasági helyzet igen nehéz volt. Pl. szijgyártó mester 7 önálló iparos volt, 10-15 pár lószerszámmal a piacon. Nekem nem volt olyan tőkém, hogy a műhelyem beindulását bevárjam. Egy ismerősöm ajánlatára, hívá-

sára Battonyára mentem.

1937.március - fél év elteltével megjelentek a munkáltatók és a megrendelők.Ez 1938-ig elég szépen ment.Majd segédet is tudtam alkalmazni.Megbízások,javítások igás és parádés lószerszámok és nyergek.A hadsereg, a katonatisztek,földbirtokosok,helybeli gazdák,és a környék gazdái kerestek fel megrendeléseikkel.

-Vagy a raktárból való megvásárlással.-

1938-ban megkezdődött a katonai behívás és a háboru.Ez egy tönkremenést jelentett.Majd 1948-ban a fogságból visszatérve Battonyán kezdtem el dolgozni.A régi ismerősök felkerestek és 1952-ig Battonyán dolgoztam.1952-ben hazatérve szülőfalumba,és itt dolgoztam 1960-ig -saját munkámból- . Én sosem voltam megelégedve,mindig szebbet és jobbat akarta. -Mások megelégedéssel fogadták.-
A mesterség szeretet es öröme.

Amikor elkészít az ember egy munkadarabot,annak szépsége és a megrendelők megelégedése, ez újabb erőt ad ahhoz,hogy az ember tovább vigye.

Sajnos ez a szakma kihalóban van.

Nagyobb tsz-ek es állami gazdaságok és a lovas sport,a vásárok szükséglete szerint bőrvallangok.

-Múzeumok-népművészet kedvelők részére.-

-A lakás diszitése.-